

Đường Lên Colfax

Gioan Baotixita Nguyễn Xuân Tiến, K42

Con đường đi từ Sacramento đến Colfax để đi vì

thăng một
đường Xa
Lộ 80, và
thú vị vì
đường lên
đồi núi thấp
thoáng
những rừng

thông xanh biếc, quang cảnh đẹp và nên thơ. Đường đi đến Colfax lần Tĩnh Tâm này thú vị đối với em không phải vì đường đi dễ dàng và phong cảnh đẹp mắt nhưng vì những điều cảm nghiệm, học hỏi được.

Có anh em cho biết là đường đi Colfax vào cuối tuần đông xe, nên em thôi làm sớm và khởi hành lúc 3 giờ. Từ tối hôm trước em đã chuẩn bị hành trang và sáng sớm “khăn gói quả mướp” sẵn sàng trên xe, để chiều làm việc xong sẽ lên đường ngay. Đường đi xe đông hơn em nghĩ nhiều. Có những đoạn đường xe đi thật chậm, có đoạn bị đóng bớt lane vì sửa đường. Em muốn đi nhanh vì các anh chị hẹn đến sớm để chuẩn bị cho chương trình chiều tối. Trước ngày đi em có chia sẻ với một anh trong nhóm rằng cảnh đồi núi ở Colfax nhiều cây thông nên đẹp và hữu tình lắm. Phải chi doanh trại tĩnh tâm nằm bên cạnh hồ nước thì tuyệt biết mấy!... Cứ thích thơ mộng và mộng mơ mãi!

Trước khi lên đường em đã để sẵn trong GPS địa chỉ của Colfax Camp and Retreat Center và an tâm với “người bạn chỉ đường” GPS lắm. Khi đến City of Colfax em hoàn toàn lái xe theo sự hướng dẫn của GPS. Cuối cùng thì em đến một bờ hồ. Lạ quá! Trại tĩnh tâm Colfax đâu có nằm ở bờ hồ! Thích cảnh hồ nước thì GPS đưa ngay

đến bờ hồ! Em lui xe trở lại tìm đường đi. Vì đang ở vùng đồi núi nên cái GPS và điện thoại tay bỗng ngưng hoạt động vì không nhận được làn sóng (no reception). Lái xe một lát em gặp một ngôi nhà có xe đậu phía trước và đằng sau phơi quần áo, em dừng xe, ghé vào hỏi đường thì nhà vắng lặng. Bấm chuông không thấy ai trả lời. Đi vòng ra đằng sau, bàn ghế và đồ lè để xung quanh nhiều mà không thấy có người. “Đời thái bình cửa thường bỏ ngõ, đêm năm canh an giấc ngáy pho pho” (Nguyễn Công Trứ). Em trở ra, lên xe và tiếp tục lái. Một lát sau em thấy gần bên lề đường có một ông lão bày đồ bán garage sale. Ngưng xe lại để hỏi đường thì mới biết ông lão không nghe và không nói được. Đi hỏi đường mà gặp người câm và điếc thì em cũng “điếc” luôn! Tuy vậy ông lão vui vẻ gật đầu chào và tỏ ý muốn biết em cần hỏi gì. Ông ta đưa cho một cuốn sổ và cây viết. Em viết vào, xin ông chỉ giúp đường đi đến Retreat Center. Ông viết và chỉ dẫn em đến nhà gần bên có người sẽ giúp. Theo như ông hướng dẫn, em được người ở đó chỉ cho đường đi và cho mượn phon để liên lạc với “tổng đài” Cursillo. Các anh chị trong nhóm hoạt cảnh biết là em đang trên đường tới nên an tâm rằng không bị em cho leo cây! Theo như lời chỉ đường, em đến Retreat Camp mà không bị lạc nữa.

Đức Hồng Y Phanxicô Xaviê Nguyễn Văn Thuận đã khuyên nhủ rằng “Con nên tìm ra ý Chúa qua các sự kiện, biến cố xảy ra hằng ngày”. Nhìn vào bản đồ trên GPS con đường đi lên Colfax có vẻ đơn giản, dễ dàng thế mà em gặp những khó khăn. Con đường đi tìm Chúa cũng gặp nhiều khó khăn và chắc chắn là khó khăn hơn nhiều. Đi tham dự tĩnh tâm mà em mơ ước nơi tĩnh tâm nằm bên bờ suối hoặc bờ hồ để

khung cảnh được thêm thơ mộng. Muốn bờ hồ thì cái GPS của em chiều ý, dẫn ngay tới bờ hồ! Tới đó em nhận ra cảnh người tản bộ, ngồi ngắm cảnh, hoặc ghe tàu kéo đến du ngoạn trên hồ sẽ không giúp em tĩnh tâm mà tâm em sẽ bị động nhiễu! Ngày xưa ngôi sao lạ dẫn ba vị đạo sĩ tới Bê Lem rồi biến mất, ba vị tìm đến nơi cung điện và hỏi han những người thông thái về vị Cứu Tinh được sinh ra ở đâu. Vị Cứu Thế không sinh ra nơi cung điện diễm lệ, hoặc lâu đài an toàn, nhiều tiện nghi, mà sinh ra nơi hang đá ngoài đồng hoang vắng bên cạnh chiên bò. Cái mũi tên hướng dẫn GPS đưa em tới bờ hồ rồi biến mất giúp em nhớ đến ngôi sao lạ và nhận ra rằng nếu muốn tĩnh tâm, ăn năn hối cải và nhận ra bao hồng ân Thầy Chí Thánh đã ban xuống trong đời thì tìm nơi thanh tịnh chứ không phải nơi thơ mộng mình mơ tưởng. Tìm đến ngôi nhà xem ra sẽ giúp mình tìm được đường đi nhưng nhà thì trống vắng. Trong cuộc đời có những lúc lòng mình thấy trống vắng, lạc lõng, không tìm ra được lối đi. Nhưng cũng phải đi tới... Tìm đường đi mà gặp người biết đường, hoặc gặp cảnh sát để hỏi thì hay biết mấy! Lần đầu tiên trong đời em đi hỏi đường mà gặp người cảm điếc. Tuy nhiên, người mà em nghĩ không giúp được gì lại chính là người chỉ cho em biết đến đâu để tìm ra đường đi. Trong đời sống hằng ngày em cũng gặp những người xem ra bình thường, không gì đặc biệt nhưng lại là những người hữu ích sẽ giúp đỡ, hướng dẫn, hoặc giúp cho em học hỏi nhiều điều. Em thường không nhận ra Chúa gọi đến những người như vậy. Có nhiều điều em kém xa ông lão cảm điếc. Lúc gặp ông lão, lòng em lo lắng, bất an, nhưng ông lão thì an bình, vui vẻ. Em thất vọng khi nghĩ rằng ông này không giúp được gì. Trái lại ông lão tươi cười, sẵn sàng tìm cách giúp đỡ. Về

những “nén bạc” Thiên Chúa trao mỗi người thì ông lão nhận không nhiều nhưng làm lợi được nhiều. Tuy bị cảm điếc nhưng ông đã chịu khó học hỏi, ông biết đọc biết viết và vui lòng giúp đỡ người khác. Vì hoàn cảnh chật vật, cuối tuần ông bán đồ garage sale để lo lắng cho gia đình. Có nhiều điều em học hỏi được từ ông lão.

Tới trại em tìm thấy một bầu khí an bình, nhẹ nhàng. Phía trước trại, một số các bác và các chị mặc quần áo mới, tươm tất, ngồi nói chuyện vui vẻ nhìn như ngày tết. Gần đó là dãy bàn các anh chị đón tiếp những người mới đến. Xa xa phía trên, Cha Huyền và Cha Kỳ tươi vui vẫy tay chào các tham dự viên vừa đến. Gần nơi nhà nguyện, thầy Sáu Nam Tiến đang đàm đạo với Sơ Tuyết Mai. Gần phòng họp một anh trong ban điều hành đang tiếp chuyện, tham khảo ý kiến với Cha Dương. Quả là hồng ân Chúa ban cho như chủ đề của cuộc tĩnh tâm “Hồng Ân Đức Mến”. Em cảm nhận được hồng ân của Thiên Chúa qua sự hiện diện và linh hướng của ba Cha và một Sơ. Dường như ân hiện đâu đây bóng dáng của Ba Ngôi Thiên Chúa và Mẹ Maria!

“Ôi tình Chúa thật thiết tha, nhiệm mầu và quá bao la, cho con được sống trong niềm vui, cho con được sống trong tình Ngài. Ôi tình Chúa hằng đoái thương, hải hà và quá khoan dung, luôn tha thứ và đỡ nâng con, cho con được sống trong an bình.

Còn đó thời gian. Còn bước trần gian; và biết bao công việc, con xin trao gửi vào tình yêu Chúa. Cuộc sống ngược xuôi; được mất, buồn vui; và biết bao thăng trầm, con xin gửi vào lòng thương xót Chúa thôi.” Minh Chiết